

Full form av ord

Når en forfatter skrev at verdier har en pluss- og minusside, så har de én side, som kan svinge mellom pluss og minus. Men det var nok ment at de har en plusside og en minusside. Setningen er et eksempel på en mulighet som er tøyd til det umulige.

Hvis et ledd er felles i to ord, kan en sløyfe det i ett av ordene og der la det være representert av en bindestrek som plassholder (kalt så i den funksjonen). Men hvis de to ordene står for hvert sitt begrep, bør en se seg for og helst være pessimist; en bør ofte spandere full form på begge. Særlig bør en gjøre det der de to begrepene opptrer i teksten for første gang.

Her er noen eksempler der den skjønnsomme leser kan vurdere om de er bra nok eller ikke med bindestrek. Husk da at forfatteren er allvitende i sin egen tekst, mens leserne kanskje ikke er eksperter, men kommer innom for å få vite noe de ikke visste før: familie- og individualsamtaler, etikk- og antikorrupsjonshensyn, norske grise- og storfegener er blitt eksportvare, samværs- og bostedsløsninger, studie- og yrkeskompetanse, ansvarlige i forretnings- og stabsenhetene, både på voksen- og barnesiden, vi finner både konflikt- og harmonifelter.

Noe helt annet som alltid skal ha full form i Psykologtidsskriftet, er navn på tidsskrifter i litteraturlister: ikke *Arch.Gen.Psych.*, men *Archives of General Psychiatry*. Som regel er det lett å lete tittelen fram på Internett. Denne fins f.eks. på Index Medicus.

Dag Gundersen, ordbokredaktør og professor i nordisk språkvitenskap, og korrekturleser i Psykologtidsskriftet